

Contra la passivitat

written by Pau Miserachs | 31 de maig de 2018

Molta gent porta llaços, planta creus, posa tovalloles grogues a les platges i es manifesta pensant que la classe política no està a l'altura de la ciutadania. La passivitat desperta ràbia, la manca de diàleg encén els ànims. Però tot es queda en actes estètics.

Els nostres presos polítics segueixen a la presó, diem el que diem, encara que el cap de govern Mariano Rajoy menteixi en judici, encara que el PP surti esquitxat per corrupció.

Els presos preventius poden ser legalment nomenats per a càrrecs perquè tenen els drets públics intactes. Però el seu nomenament està aturat perquè el govern central no n'autoritza la publicació al Diari Oficial de la Generalitat.

Però la justícia no pensa el mateix i no els deixa abandonar la presó per prendre possessió dels càrrecs. El segrest polític de Catalunya és total.

Es vol política diferent, amb fermesa i valentia. Un govern amb determinació i un objectiu clar. Un nou concepte de l'èpica política, és a dir, d'acció clara i ben definida per la democràcia catalana.

Els sindicats de treballadors estan dividits com la societat mateixa. Uns per por al que pugui més passar amb tant d'escorcoll i detencions per qualsevol cosa o crítica malsonant. Altres per si de cas, doncs sembla que hi tornen a haver llistes negres a la feina.

El catalanisme actiu no està en crisi, ho està l'apropiació del discurs polític per part de la dreta catalana i la societat piramidal a qui no interessa la promoció política de la classe treballadora i els immigrants.

N'hi ha que ens volen silenciats, que no es parli de reivindicacions, que fem un govern autonòmic sense somiar amb un canvi de marc.

N'hi ha que volen més gent a la presó. Cal per ells escarmentar els catalans rebels i fer que es podreixin a les presons. És sense dubte la gran tragèdia espanyola l'ús del Codi Penal com eina de repressió política sota un règim que es diu de democràcia parlamentària.

Sense mirar ara el passat, sense remuntar-nos a l'Operació Garzón dels anys 90 que volia torpedinar les protestes i parlar d'amics per sempre amb quaranta catalans detinguts i torturats, segons explica David Bassa en el llibre *L'Operació Garzón*, Llibres de l'Índex, Barcelona 2017. Aquesta era la forma del règim postfranquista per parlar de llibertat i afavorir les expectatives de negoci dels jocs olímpics que Samaranch i Pasqual Maragall portaven a Barcelona.

Eren els moments de Barcelona per Espanya: uns jocs olímpics vella aspiració franquista convertida en il·lusió ciutadana patrocinada pel primer alcalde democràtic, el socialista Narcís Serra de la mà del franquista declarat Juan Antonio Samaranch, com també després en Pasqual Maragall.

La crítica es convertí també en dissidència criminalitzada, com ara la gent que vol la independència de Catalunya, sense anar tan lluny. El socialisme dels anys 90 es va sotmetre als interessos del negoci i del poder central, i l'esport es va convertir en un instrument polític. Barcelona rebia com a premi notables inversions per convertir-la en una megalòpoli, sense nacionalisme radical.

Els jocs es van celebrar amb nombrosos activistes detinguts o a la presó acusats de terrorisme. S'havia fet neteja, però no es va evitar la campanya de protesta i l'ambient de desconfiança del poble català.

La complicitat de molts polítics catalans en aquella operació,

en la qual sens dubte va participar-hi el Ministre de Defensa Sr. Narcís Serra, ens recorda l'actual situació en què els dissidents són acusats de rebel·lió i també empresonats.

Catalunya, pels qui manen a Espanya, no ha de prosperar més del que els interressi, lluny de la realitat social, econòmica i política catalana.

El problema comparatiu amb Espanya és que Catalunya prospera, redueix l'atur, guanya en inversions, crea riquesa i supera totes les dificultats. No és el poble vençut que volien. Catalunya ha passat de ser un projecte polític socialista dels anys 90 a un enemic de l'Estat que es volen repartir socialistes i dreta espanyola.

Ara, la tortura que va condemnar el Tribunal d'Estrasburg és psicològicament col·lectiva, de tot un poble amb la imatge de les presons i els constants escorcolls, l'espionatge policial, impedir la presa de possessió del nou govern i posar tots els entrebancs al creixement de l'economia catalana i al desenvolupament polític.

Els llaços grocs, les creus grogues, els para-sols grocs, les tovalloles grogues, el color groc en definitiva, que els catalans han adoptat com a mostra de protesta pacífica, molesten als ulls dels monàrquics.

El groc no és el color de l'unionisme monàrquic. Tots els que porten aquest color són ara susceptibles de ser denunciats com presumptes delinqüents o provocadors d'odi i discriminació. Han passat els anys, però les tècniques per consolidar domini hegemònic de Catalunya no han canviat. El passat pesa massa.